

Mo'er kommer straks . . . hun gik bare et bitte Jav op til en Kone ude i Egedet.“

De fulgtes over Gaardspladsen og gik ind i Stuen, hvor Solen endnu brændte varmt paa Vinduerne og kastede mangerudede Firkanter af gyldent Lys hen over Bordet og det sandbestrøede Gulv. Anders Jørgen, der havde strøget Træskoene af sig i Forstuen, bød Emanuel Sæde paa Stuens Hædersplads, den gamle Armstol ved Kakkellovnen, medens han selv anbragte sig paa Kanten af en Træstol ved Fodenden af Alkoven. Uvilkaarligt foldede han sine Hænder i Skødet — med Haandfladerne opadvendte, saaledes som han plejede at gøre det under Prækenen om Søndagen — og lyttede i denne Stilling med urolig og anspændt Mine til hver Lyd ude fra Gaarden i det tydeligt udtrykte Haab, at det var hans Kone, der vendte tilbage.

Emanuel følte sig bestandig mere vel tilmode i det lille hyggelige Bondehjem. Han havde hurtigt fundet et Samtaleemne i det smukke Foraarsvejr, og med en Lethed, der overraskede ham selv, talte han om den Glæde og Taknemmelighed, som særlig Landmanden jo maatte føle ved saaledes at se Vorherre lægge sin Velsignelse i hans Arbejde. Han lagde slet ikke Mærke til Anders Jørgens urolige Adspredthed. Derimod saae han i Talens Løb ofte opmærksomt hen paa Hansine, der imidlertid var kommen ind i Stuen og havde sat sig hen med et Haandarbejde paa Bænken under det af Vinduerne, der var Emanuel fjernest. Solen faldt ind over hendes lille, støtte Skikkelse og lagde en varm Glans over hendes mørkebrune Haarfletninger. Hun havde fuldstændiggjort sin Paaklædning med en bred, hæklet Halskrave, der faldt i Tunger ud imod Skuldrene; Haaret havde hun glatkæmmet med Vand og bundet op over Nakken som en Kringle.

Stille som en Mus og halvt bortvendt sad hun derhenne bøjet over sit Haandarbejde, som om hun bestræbte sig for saa meget som muligt at bringe sin